

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ
DNR-1.720.56.2018.IM

Warszawa, 18 marca 2019 r.

DECYZJA nr DNR-1/ 17 /2019

Na podstawie:

- 1) art. 24 ust. 14 pkt 2 w związku z art. 13 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego wszczętego z urzędu w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sukienki MONA, wprowadzonej na rynek przez przedsiębiorcę Iwonę Dziubek, prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „MONA” Dziubek Iwona w Lubochni, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, że przedsiębiorca usunął przyczyny zagrożeń stwarzanych przez ten produkt i umarza postępowanie administracyjne;
- 2) art. 189f § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odstępuje od nałożenia kary pieniężnej na przedsiębiorcę Iwonę Dziubek, prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „MONA” Iwona Dziubek w Lubochni i poprzestaje na pouczeniu przedsiębiorcy.

Uzasadnienie

Pismem z 10 lipca 2018 r. Zachodniopomorski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej „Prezes UOKiK” lub „organ nadzoru”) protokół wraz z aktami kontroli, dotyczący sukienki MONA (zwanej dalej „sukienką),

wprowadzonej na rynek przez przedsiębiorcę Iwonę Dziubek, prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „MONA” Iwona Dziubek w Lubochni.

Sukienka MONA wykonana została z koronkowej tkaniny w kolorze różowym z podszewką w tym samym kolorze. Sukienka z krótkimi rękawami posiada szarfę o szerokości 4 cm, przeznaczoną do wiązania z tyłu. Z przodu szarfy umieszczony został kwiatek wykonany z materiału. Długość części zwisających rozwiązanej szarfy, mierzona od punktu wiązania wynosi 34 cm i 33 cm. Rozwiązane części szarfy zwisają poniżej dolnej krawędzi. Sukienka jest z tyłu zapinana na zamek błyskawiczny. Od strony wewnętrznej podszewki jest wszyta metka z następującymi informacjami: 74, sposób konserwacji w formie piktogramów, 100% poliester. Do sukienki została przymocowana papierowa etykieta, na której podano m.in.: Producent Odzieży Dziecięcej „MONA”, (...) Lubochnia (...) i nazwę towaru. Sukienka przeznaczona jest dla małych dzieci (rozmiar 74 cm), gdyż zgodnie z pkt 2.1 normy 14682:2015-02 *Bezpieczeństwo odzieży dziecięcej – Sznury i sznurki ściągające w odzieży dziecięcej – Specyfikacja* (zwanej dalej „normą”), dziecko małe to dziecko w wieku od urodzenia do 7 roku życia (to jest 6 lat i 11 miesięcy), co uwzględnia wszystkie dzieci o wzroście do 134 cm łącznie.

W trakcie kontroli nr WNB.8361.72.2018.Rd, inspektorzy Inspekcji Handlowej poddali sukienkę ocenie bezpieczeństwa i badaniom organoleptycznym w oparciu o przepisy ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), zwanej dalej „ustawą o ogólnym bezpieczeństwie produktów”, z uwzględnieniem wymagań ww. normy.

W wyniku przeprowadzonych badań organoleptycznych inspektorzy Inspekcji Handlowej stwierdzili, iż sukienka może stwarzać zagrożenie dla dzieci, ponieważ posiada szarfę przeznaczoną do wiązania z tyłu, której rozwiązane końce (ułożone od punktu wiązania) zwisają poniżej dolnej krawędzi ubioru. Takie rozwiązanie jest niezgodne z wymaganiami wskazanymi w punkcie 3.4.4 normy, który wskazuje, iż w przypadku małych dzieci, paski wiązane i szarfy przeznaczone do wiązania z tyłu ubioru są dozwolone pod warunkiem, że gdy są rozwiązane, długość części zwisających mierzona od punktu wiązania, nie będzie większa niż 36 cm, ani nie będzie zwisała poniżej dolnej krawędzi. W ocenie inspektorów Inspekcji Handlowej zagrożenie stwarzane przez sukienkę zostało określone jako „NISKIE”.

W związku z ustaleniami inspektorów Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK uznał za zasadne wszczęcie w tej sprawie postępowania administracyjnego na podstawie ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z art. 61 § 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.), (dalej jako: „Kodeks postępowania administracyjnego”), pismem z 28 sierpnia 2018 r. Prezes UOKiK powiadomił przedsiębiorcę Iwonę Dziubek, prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „MONA”

Iwona Dziubek w Lubochni (dalej jako „strona postępowania”) o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sukienki.

Następnie, postanowieniem z 31 sierpnia 2018 r., wydanym na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK wyznaczył stronie postępowania termin 21 dni na wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez sukienkę. Jednocześnie Prezes UOKiK zwrócił się do strony postępowania z prośbą o określenie jej roli w obrocie kwestionowanym produktem, przedstawienie listy dystrybutorów sukienki ze wskazaniem ilości produktów dostarczonych każdemu z nich oraz uwzględniającej jednostkową cenę sprzedaży produktów, a także przekazanie informacji na temat ewentualnych skarg lub reklamacji dotyczących produktu ze wskazaniem, czego dotyczyły. W tym samym piśmie Prezes UOKiK wskazał również, iż w przypadku podjęcia przez stronę postępowania decyzji o wyeliminowaniu zagrożeń stwarzanych przez sukienkę, powinna przekazać dowody potwierdzające powyższą okoliczność i wskazał, jakie działania są w jego opinii zasadne.

Pismem z 5 października 2018 r. strona postępowania poinformowała, iż sukienka posiadała za długi pasek w wyniku pomyłki pracownika, ze względu na zamianę paska z większego rozmiaru sukienki. Przedsiębiorca oświadczył również, iż pozostałe produkty, które posiada na stanie magazynowym, mają odpowiednie długości szarf. Ponadto strona postępowania wskazała, iż wyprodukowała niewielką ilość sukienek. Jednocześnie oświadczyła, że skontaktowała się z jednym z odbiorców, w celu zweryfikowania zgłoszonych zastrzeżeń konsumenckich.

Pismem z 17 października 2018 r. Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do przekazania informacji dotyczących liczby wytworzonych sukienek, okresu, w którym produkty były wprowadzone na rynek, liczby produktów posiadanych na stanie magazynowym oraz prowadzenia sprzedaży detalicznej produktów. Organ nadzoru zwrócił się również z prośbą o przekazanie listy dystrybutorów sukienki w uzgodnieniu liczby produktów dostarczonych każdemu z nich. Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania również do wskazania liczby wadliwych sukienek wprowadzonych na rynek, a także do przedłożenia oświadczeń kontrahentów o ich nieposiadaniu na stanie magazynowym bądź faktur korygujących potwierdzających ich zwrot przez dystrybutorów, w celu podjęcia działań eliminujących zagrożenia stwarzanych przez te produkty.

Pismem z 10 grudnia 2018 r. strona postępowania oświadczyła, iż wytworzyła 70 sukienek, które następnie sprzedała dwóm odbiorcom, na potwierdzenie czego przedłożyła faktury sprzedaży. Jednocześnie strona postępowania poinformowała, iż nie posiada kwestionowanych sukienek na stanie magazynowym, a także przedłożyła oświadczenia od dwóch dystrybutorów o nieposiadaniu produktów w sprzedaży.

W związku z tym, że ani strona postępowania ani jej dystrybutorzy nie posiadali już kwestionowanych sukienek na stanie magazynowym, a pozostała na rynku jedynie zabezpieczona

próbka rozjemcza, Prezes UOKiK pismem z 20 grudnia 2018 r. zwrócił się do Zachodniopomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z prośbą o jej zwolnienie w celu umożliwienia stronie postępowania podjęcia działań naprawczych.

Pismem z 21 grudnia 2018 r. Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do przedłożenia faktur sprzedaży spełniających wymagania określone w art. 22a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Ponadto, organ nadzoru zwrócił się z prośbą o wyjaśnienie rozbieżności w zakresie wytworzonych i sprzedanych sukienek. W tym samym piśmie Prezes UOKiK poinformował o konieczności poddania działaniom naprawczym sukienki zabezpieczonej jako próbka rozjemcza, po jej zwolnieniu przez inspektorów Inspekcji Handlowej i konieczności przedłożenia dowodów fakt ten potwierdzających.

Pismem z 13 stycznia 2019 r. strona postępowania przekazała faktury sprzedaży spełniające wymagania określone w art. 22a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Ponadto, strona postępowania wyjaśniała, iż jednemu z dystrybutorów sprzedała 35 sukienek, a drugiemu 50 sukienek, tym samym wyprodukowała 85 sukienek. W tym samym piśmie strona postępowania poinformowała, iż skontaktowała się z przedsiębiorcą, u którego przeprowadzono kontrolę, w celu odebrania próbki rozjemczej, a następnie podjęcia działań naprawczych wobec produktu.

Pismem z 4 lutego 2019 r. Prezes UOKiK wezwał stronę postępowania do przedłożenia dowodów potwierdzających podjęcie działań w stosunku do próbki rozjemczej pozostającej na stanie magazynowym kontrolowanego przedsiębiorcy. W tym samym piśmie organ nadzoru poinformował stronę postępowania o przysługującym jej prawie do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy oraz prawie wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań.

Pismem z 9 marca 2019 r. strona postępowania oświadczyła, iż otrzymała od kontrolowanego przedsiębiorcy sukienkę, w której usunęła wadę, a następnie zwróciła ją odbiorcy, na potwierdzenie czego przedłożyła fotografię zmodyfikowanej sukienki oraz oświadczenie przedsiębiorcy o usunięciu nieprawidłowości.

Prezes UOKiK ustalił i stwierdził:

Przedsiębiorca Iwona Dziubek prowadząca działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „MONA” Iwona Dziubek w Lubochni wprowadziła sukienkę MONA na rynek i jest jej producentem w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a) ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów. Zgodnie z tym przepisem, za producenta uznaje się przedsiębiorcę prowadzącego w Unii Europejskiej lub na terytorium państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym działalność polegającą na wytwarzaniu produktu albo

każdą inną osobę, która występuje jako wytwórca, umieszczając na produkcie bądź do niego dołączając swoje nazwisko, nazwę, znak towarowy bądź inne odróżniające oznaczenie, a także osobę, która naprawia lub regeneruje produkt. Na produkcie znajduje się etykieta zawierająca informację: „Producent Odzieży Dziecięcej „MONA” (...) Lubochnia (...)”. Ponadto, przedsiębiorca będący stroną postępowania potwierdził, że jest wytwórcą sukienki.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produktem bezpiecznym jest produkt, który w zwykłych lub innych, dających się w sposób uzasadniony przewidzieć warunkach jego używania, z uwzględnieniem czasu korzystania z produktu, a także, w zależności od rodzaju produktu, sposobu uruchomienia oraz wymogów instalacji i konserwacji, nie stwarza żadnego zagrożenia dla konsumentów lub stwarza znikome zagrożenie, dające się pogodzić z jego zwykłym używaniem i uwzględniające wysoki poziom wymagań dotyczących ochrony zdrowia i życia ludzkiego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, produkt, który nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, nie jest produktem bezpiecznym.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, domniemywa się, że produkt spełniający wymagania wynikające z norm krajowych państw członkowskich Unii Europejskiej, będących transpozycją norm europejskich uznanych przez Komisję Europejską za zgodne z przepisami dotyczącymi ogólnego bezpieczeństwa produktów, do których odniesienia Komisja Europejska opublikowała w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, jest produktem bezpiecznym w zakresie wymagań objętych tymi normami. Z uwagi na fakt, że norma PN-EN 14682:2015-02 *Bezpieczeństwo odzieży dziecięcej – Sznury i sznurki ściągające w odzieży dziecięcej – Specyfikacja* jest wyżej opisanym rodzajem normy, Prezes UOKiK dokonał oceny bezpieczeństwa sukienki MONA z uwzględnieniem określonych w niej wymagań.

W wyniku przeprowadzonych badań organoleptycznych inspektorzy Inspekcji Handlowej stwierdzili, iż sukienka może stwarzać zagrożenie dla użytkowników (małych dzieci), ponieważ posiada szarfę przeznaczoną do wiązania z tyłu, której rozwiązane końce zwisają poniżej dolnej krawędzi ubioru, co jest niezgodne z wymaganiami wskazanymi w punkcie 3.4.4 normy, zgodnie z którym w przypadku małych dzieci, paski wiązane i szarfy przeznaczone do wiązania z tyłu ubioru są dozwolone pod warunkiem, że gdy są rozwiązane, długość części zwisających mierzona od punktu wiązania, nie będzie większa niż 36 cm, ani nie będzie zwisała poniżej dolnej krawędzi.

W opinii inspektorów Inspekcji Handlowej, taka konstrukcja sukienki może być przyczyną nieszczęśliwych wypadków, z uwagi na ryzyko zaczepienia szarfy o elementy sprzętu przeznaczonego

do zabaw (np. huśtawki, zjeżdżalni) albo pociągnięcia za końce szarfy podczas typowego zachowania dziecka, np. w trakcie zabawy na placu zabaw albo zabaw z rówieśnikami.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Prezes UOKiK podzielił opinię inspektorów Inspekcji Handlowej i uznał, że kwestionowany produkt nie spełnia wymagań określonych w art. 4 ust 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w związku z czym stwarza zagrożenie dla zdrowia lub życia użytkowników. Przedsiębiorca będący stroną niniejszego postępowania nie zakwestionował powyższych ustaleń.

W świetle art. 24 ust. 14 pkt 2 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, Prezes UOKiK wydaje decyzję o umorzeniu postępowania, jeśli producent lub dystrybutor usunął przyczyny zagrożeń.

Na podstawie wyjaśnień strony postępowania oraz faktur sprzedaży Prezes UOKiK ustalił, że strona postępowania wyprodukowała i wprowadziła na rynek 85 sukienek, sprzedając je dwóm przedsiębiorcom. W ramach działań mających na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt, strona postępowania zmodyfikowała sukienkę stanowiącą próbkę rozjemczą. Ponadto, przedłożyła oświadczenia dystrybutorów sukienki o nieposiadaniu tego produktu na stanie magazynowym.

Mając na uwadze dowody przekazane, przez stronę postępowania Prezes UOKiK uznał, iż przedstawione dowody są wiarygodne i wystarczające do uznania, że przedsiębiorca Iwona Dziubek, prowadząca działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „MONA” Iwona Dziubek w Lubochni, wyeliminowała zagrożenia stwarzane przez produkt będący przedmiotem postępowania.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa.

Powołując się na reprezentowane w doktrynie stanowisko („Nowe instytucje” Gajewski 2017, wyd. 1, Legalis) przesłanka przewidziana tym przepisem odwołuje się do dwóch warunków, które muszą być spełnione łącznie. Po pierwsze, **waga naruszenia prawa musi być znikoma**. Przez wagę naruszenia prawa należy rozumieć istotność, skalę skutków społeczno-gospodarczych, które zostały przez nie wywołane, oraz znaczenie naruszonego obowiązku administracyjnoprawnego z punktu widzenia systemu prawa; działalności, na której regulację prawną się on składa; oraz dóbr, których ochronie służy. O tym więc, że waga naruszenia prawa jest znikoma będzie można powiedzieć wówczas, gdy wywołane przez nie skutki są niewielkie, czyli dotknęły małej liczby podmiotów i nie zaburzyły przebiegu procesów społeczno-gospodarczych, a jednocześnie – nie wiązało się ono z unicestwieniem lub znaczną ingerencją w dobro chronione daną sankcją i nie miało istotnego wpływu na całościową ocenę zgodności z prawem działalności, której częścią regulacji jest złamany obowiązek

administracyjnoprawny. Po drugie, strona musi zaprzestać naruszenia prawa najpóźniej w toku postępowania w sprawie nałożenia administracyjnej kary pieniężnej. Oznacza to w szczególności, że warunek ten będzie spełniony przede wszystkim w przypadkach, w których naruszenie prawa miało charakter jednostkowy lub krótkotrwały.

Ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego wynika, iż strona postępowania wprowadzała na rynek kwestionowane sukienki jedynie w 2017 roku, w ilości 85 sztuk, udostępniając je dwóm kontrahentom. Strona postępowania po zawiadomieniu jej o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie ogólnego bezpieczeństwa sukienki MONA w stosunku do produktów wprowadzonych na rynek przystąpiła do eliminacji skutków naruszenia prawa. W celu wcofania z rynku kwestionowanych sukienek skontaktowała się z kontrahentami, a następnie przedstawiła ich oświadczenia o nieposiadaniu produktów w ofercie sprzedaży. Ponadto, naniósł poprawki w sukience stanowiącej próbkę rozjemczą zabezpieczoną przez inspektorów Inspekcji Handlowej, po jej zwolnieniu spod zabezpieczenia na potwierdzenie czego przedłożyła dowody potwierdzające wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez kwestionowany produkt, których żądał Prezes UOKiK.

Podkreślić należy, iż do organu nadzoru nie dotarły również jakiegokolwiek sygnały z rynku, aby zagrożenia stwarzane przez produkty miały swoje nieszczęśliwe następstwa.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, w szczególności: krótkotrwały charakter naruszenia, ilość produktów wprowadzonych na rynek, a także podjęte przez stronę postępowania działania mające na celu wyeliminowanie zagrożeń stwarzanych przez produkt, należy stwierdzić, iż stwierdzone naruszenie prawa nie niesie ze sobą społecznego niebezpieczeństwa, gdyż nie naruszyło w znaczący sposób dóbr chronionych przez ww. sankcję, w tym przypadku zdrowia konsumentów.

Powyższe pozwala przyjąć, że waga stwierdzonego naruszenia prawa jest znikoma, a strona postępowania zaprzestała naruszenia prawa, co oznacza, że w niniejszej sprawie spełniona została przewidziana przez art. 189f § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego przesłanka odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej.

Jednocześnie, odstępując od nałożenia kary pieniężnej, Prezes UOKiK poucza przedsiębiorcę Iwonę Dziubek, prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą P.P.H.U. „MONA” Iwona Dziubek w Lubochni, że zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów, producent zobowiązany jest wprowadzać na rynek wyłącznie produkty bezpieczne. Organ nadzoru może w drodze decyzji administracyjnej zastosować wobec przedsiębiorcy odpowiedzialnego za bezpieczeństwo produktów środki przewidziane w ustawie o ogólnym bezpieczeństwie produktów, w tym nałożyć karę za wprowadzenie na rynek produktu niespełniającego wymagań bezpieczeństwa w wysokości do 100 000 zł. Prezes UOKiK informuje, że kolejne naruszenie przez przedsiębiorcę

przepisów ww. ustawy może skutkować nałożeniem na niego kary pieniężnej na podstawie art. 33a ustawy o ogólnym bezpieczeństwie produktów.

Pouczenie:

- 1) Na podstawie art. 127 § 3 oraz art. 129 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60), w związku z art. 26 ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o ogólnym bezpieczeństwie produktów (Dz. U. z 2016 r. poz. 2047), strona postępowania może w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji, zwrócić się do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.
- 2) Na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 w związku z art. 3 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.), strona postępowania może wnieść skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, bez skorzystania z prawa do zwrócenia się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. W przypadku skorzystania z ww. uprawnienia, zgodnie z art. 233 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, w związku z § 2 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2003 poz. 2193 z późn. zm.), strona postępowania zobowiązana jest uiścić wpis stały, który wynosi 200 zł. Zgodnie z § 5 ww. rozporządzenia, wpis uiszcza się gotówką do kasy Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie lub na rachunek bankowy tego Sądu, wskazując tytuł wpłaty oraz rodzaj pisma, od którego wpis jest uiszczany.
- 3) Na podstawie art. 243 § 1 w związku z art. 244 § 1, art. 245 § 1 i art. 246 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.), stronie postępowania składającej skargę na decyzję Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przysługuje możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy w zakresie całkowitym lub częściowym, na jej wniosek złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku, polegającego na zwolnieniu od kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wymogi formalne wniosku

określone zostały w art. 252 § 1 i § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi.

- 4) Na podstawie art. 127a § 1 i § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 2960 oraz z 2019 r. poz. 60), w trakcie biegu terminu do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona postępowania może zrzec się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy wobec Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna.

z up. Prezesa Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Nadzoru Rynku
Anna Mazurak